

دکتر متیو اس. هارمون، فیلیپیان: در انجیل عیسی مسیح شاد باشید،

جلسه ۲: درود و سپاسگزاری در انجیل

فیلیپیان ۱: ۱-۱۱

نوشته تد هیلدبرانت BiblicaleLearning.org

من دکتر متیو اس. هارمون هستم در تدریس خود در مورد فیلیپیان، در انجیل عیسی مسیح شاد باشید. این جلسه شماره دو، درود و سپاسگزاری در انجیل، فیلیپیان ۱: ۱-۱۱ است.

به جلسه دوم دوره ما در مورد فیلیپیان، در انجیل عیسی مسیح شاد باشید، خوش آمدید.

و بنابراین، در جلسه دوم، ما قصد داریم کار خود را از طریق بررسی متون موجود در خود رساله فیلیپیان آغاز کنیم. بنابراین من این جلسه خاص را «درود و سپاسگزاری در انجیل» نامگذاری کرده‌ام. بنابراین به فصل اول، آیات یک تا یازده، نگاهی خواهیم انداخت و به طور پیوسته آن را بررسی خواهیم کرد.

بنابراین، این بخش آغازین فیلیپیان را می‌توانیم به سه زیربخش مختلف تقسیم کنیم. و اولین بخشی که من آن را درود در انجیل «نامگذاری کرده‌ام. بنابراین، این بخش، فیلیپیان، فصل اول، آیات اول و دوم را پوشش می‌دهد»

پس بیایید ادامه دهیم و آن را بخوانیم. من از روی نسخه استاندارد انگلیسی می‌خوانم. فیلیپیان ۱، از آیه اول شروع می‌شود.

پولس و تیموتائوس، خدمتگزاران مسیح عیسی، به همه مقدسین در مسیح عیسی که در فیلیپی با ناظران و خادمان کلیسا هستند. فیض و آرامش از جانب خدا، پدر ما، و خداوند عیسی مسیح بر شما باد. بنابراین، همانطور که به این بخش آغازین در فیلیپیان ۱ و ۲ نگاه می‌کنیم، فکر می‌کنم همیشه وقتی نامه‌ای از پولس می‌خوانید، توجه به نحوه توصیف پولس از خودش جلب می‌شود.

او مرتباً خود را معرفی می‌کند، و اگرچه در نامه‌های مختلف، شباهت‌هایی در روش‌های معرفی خود وجود دارد، اما در اینجا فکر می‌کنم وقتی با توصیف خود و تیموتائوس به عنوان خادمان مسیح عیسی نامه‌اش را آغاز می‌کند، بسیار هدفمند عمل می‌کند. و بنابراین می‌خواهم کمی در مورد اصطلاح خادم و اهمیت آن فکر کنم. یکی از جنبه‌های این عنوان خادم این است که بر وجه مشترک پولس با دیگر مؤمنان تأکید می‌کند.

در نامه‌های دیگر، پولس خود را به عنوان یک رسول معرفی می‌کند، که بلافاصله او را از یک نظر از بقیه مؤمنان متمایز می‌کند. با این حال، در اینجا در فیلیپیان، او با اشاره به خود و تیموتائوس به عنوان خادم شروع می‌کند. حال این اصطلاح را می‌توان به روش‌های مختلفی درک کرد، و جالب است که پولس تیموتائوس را نیز در این توصیف قرار می‌دهد.

او خود و تیموتائوس را به عنوان خادمان مسیح عیسی معرفی می‌کند. و من قصد دارم از چند زاویه مختلف به این موضوع نگاه کنم. اولین زاویه‌ای که می‌خواهم به آن نگاه کنم، پیشینه عهد عتیق است که در آن خداوند افراد کلیدی را برانگیخت و به آنها عنوان خادم خود یا خادم خداوند را داد.

و بنابراین شما به افرادی مانند موسی و یوشع و داوود فکر می‌کنید. و البته، به طور برجسته در عهد عتیق، به نظر من بنده اشعیا خداوند. و سپس وقتی به عهد جدید می‌رسید، البته می‌بینید که عیسی با اصطلاحاتی که از آن متون مختلف بنده اقتباس شده است، توصیف شده است.

و بنابراین در کتاب مقدس، اصطلاح بنده می‌تواند به عنوان یک عنوان افتخاری برای کسی که جایگاه و نقش مهم یا قابل توجهی در طرح رستگاری خدا دارد، استفاده شود. و من فکر می‌کنم این بخشی از چیزی است که او در اینجا

می‌گوید. و باید توجه داشته باشیم که این در واقع مقدمه‌ای بر فصل دوم فیلیپیان است، جایی که او قرار است در مورد مسیح که به شکل یک بنده در می‌آید صحبت کند.

و بنابراین این یکی از جنبه‌های اهمیت عنوان بنده در فیلیپیان ۱ آیه ۱ است. با این حال، می‌توانیم به جنبه دوم این پیشینه بیشتر از منظر یونانی-رومی نگاه کنیم و بر فقدان حقوق یک فرد و تسلیم او در برابر یک فرد تأکید دارد. و است، زیرا می‌تواند به انواع مختلفی از ، doulos، بنابراین این یکی از چالش‌های ترجمه این اصطلاح خاص یونانی، روابط بین افراد اشاره داشته باشد. می‌تواند به برده اشاره داشته باشد، خب، ما در انگلیسی به آن برده می‌گوییم شخصی که از نظر قانونی متعلق به شخص دیگری است.

و این احتمالاً رایج‌ترین تداعی‌ای بود که یونانیان و رومیان با شنیدن این زبان، ابتدا به ذهنشان خطور می‌کرد: وقتی خودتان را دولوس می‌نامیدید، به خودتان به عنوان برده اشاره می‌کردید، به عنوان کسی که تحت مالکیت شخص دیگری است. و بنابراین، اگرچه فکر می‌کنم پولس از آن به معنای قبلی بیشتر به عنوان عنوان افتخاری استفاده می‌کند اما نمی‌خواهم این واقعیت را نادیده بگیرم که پولس از این اصطلاح همچنین برای بیان این نکته استفاده می‌کند که خداوند عیسی مسیح ارباب اوست و پولس و تیموتائوس به خواست او خدمت می‌کنند، اولویت‌ها، دستور کار، برنامه سفر آنها، همه اینها توسط اربابشان، خداوند عیسی مسیح، تعیین می‌شود. و بنابراین این عنصری از ارادت کامل پولس به عیسی مسیح به عنوان پروردگار و استادش را آشکار می‌کند.

و در آخر، فکر می‌کنم یکی از دلایلی که این اصطلاح در نهایت مورد استفاده قرار می‌گیرد این است که تصویری از رهبری را نیز ترسیم می‌کند، از آن نوع رهبری که پولس در ذهن دارد و باید مشخصه کلیسا باشد، که برخلاف مفاهیم یونانی و رومی رهبری، که از موقعیت و قدرت خود برای منفعت خود استفاده می‌کردند و فقط تا حدی به دیگران سود می‌رسانند که در نهایت به نفع خود شما نیز باشد، پولس از این اصطلاح خادم استفاده می‌کند تا نوع رهبری را که او و تیموتائوس و دیگران در بدن مسیح باید اعمال کنند، منعکس کند. و این موضوع در فیلیپیان فصل ۲، زمانی که تصویر مسیح را می‌بینیم که شکل یک خادم را به خود می‌گیرد و خود را فروتن می‌کند و حتی تا سر حد مرگ بر روی صلیب مطیع می‌شود، حتی واضح‌تر خواهد شد. و بنابراین حتی اینجا در این سطر آغازین، سطرهایی که ممکن است وسوسه شویم سریع از آنها بگذریم زیرا می‌خواهیم به مطالب خوبی که بعداً در نامه آمده است برسیم، چیزی که کشف می‌کنیم، این است که پولس اغلب این نکات کوچک از مضامین و مفاهیم و ایده‌هایی را که قرار است بعداً در نامه بسط دهد مطرح می‌کند و آنها را در این مقدمه‌ها جاسازی می‌کند تا به نوعی پیش‌نمایش و پیش‌درآمدی از آنچه قرار است بعداً در نامه درباره آن صحبت کند، به شما ارائه دهد.

بنابراین عاقلانه است که کمی سرعت خود را کم کنیم و مطمئن شویم که آنچه را که در آنجا می‌گذرد، به خوبی درک می‌کنیم. و هر چه بیشتر فیلیپیان را بارها و بارها بخوانیم، کم‌کم متوجه می‌شویم که چگونه این نکات در سراسر نامه به هم مرتبط هستند. بنابراین پولس و تیموتائوس خود را خادمان مسیح عیسی توصیف کردند.

یک نکته فرعی که باید به آن اشاره کنیم: بله، در این سطر آغازین از تیموتائوس نام برده شده است - پولس و تیموتائوس، خدمتگزاران مسیح عیسی. و با این حال، تیموتائوس نقشی در نوشتن این نامه داشته است، اما پولس مرتباً از ضمایر مفرد اول شخص استفاده می‌کند و چیزهایی مانند من و مرا می‌گوید، و واقعاً هنگام نوشتن به فیلیپیان از ما و ما استفاده نمی‌کند. بنابراین او هنوز نویسنده اصلی است و تیموتائوس نیز در کمک به او برای نوشتن به فیلیپیان نقشی داشته است.

خب. این کمی در مورد نحوه معرفی خود توسط پولس است. در مورد فیلیپیان چطور؟ ما از فیلیپیان، حتی در این دو آیه ابتدایی، چه چیزی یاد می‌گیریم؟ اصطلاح کلیدی که پولس برای اشاره به آنها استفاده می‌کند، مقدسین است، یا می‌توان آن را به عنوان مقدسین نیز ترجمه کرد.

حال، وقتی اصطلاح «مقدسین» را می‌شنویم، چیزی که باید درک کنیم این است که معنای اصلی این اصطلاح به افرادی اشاره دارد که برای اهداف خاص خدا جدا شده‌اند. و بخشی از پس‌زمینه این موضوع، البته، عهد عتیق است و حتی شاید به طور خاص‌تر، وقتی به خروج فصل ۱۹ می‌رسیم، و خدا اسرائیل را از مصر بیرون آورده است، و او آنها را به سینا آورده است، جایی که قرار است با آنها عهد ببندد.

و قبل از اینکه او واقعاً عهد ببندد، از اسرائیل به عنوان یک ملت مقدس یاد می‌کند، که قرار است برای اهداف خاص او در جهان جدا شود. و این ایده‌ای است که پشت این اصطلاح قدیس وجود دارد. حال، باید اذعان کنیم که در کاربرد معاصر ما، گاهی اوقات مردم از اصطلاح قدیس برای اشاره به کسی استفاده می‌کنند که به طور خاص مقدس یا به طور خاص معنوی تلقی می‌شود.

و پولس در اینجا اینگونه از آن استفاده نمی‌کند. هر کسی که در مسیح است، هر مسیحی، به این معنا یک قدیس است، که ما برای اهداف خاص خدا در جهان جدا شده‌ایم. حال، باید مراقب باشیم که آنقدر تأکید نکنیم که از این واقعیت غافل شویم که اصطلاح قدیس دارای ابعاد اخلاقی و معنوی نیز هست.

به عبارت دیگر، بله، ما جدا شده‌ایم، اما بخشی از این جدا شدن، داشتن شخصیت اخلاقی و زندگی‌ای است که منعکس کننده پاکی خود خداست. و در نهایت، شاید این را به وضوح در لاولیان، فصل ۱۱، آیه ۴۴ ببینیم، جایی که خدا به اسرائیل می‌گوید که آنها باید مقدس باشند زیرا او مقدس است. و این فقط یک چیز عهد عتیق نیست.

پطرس در رساله اول پطرس به این زبان اشاره می‌کند و به مؤمنان یادآوری می‌کند که این موضوع باید در مورد ما نیز صادق باشد، که ما به عنوان قوم خدا باید پاکی خدایی را که به او خدمت می‌کنیم و می‌پرستیم، منعکس کنیم. و بنابراین، بله، نوعی حس موقعیتی وجود دارد که در آن هر مسیحی متمایز و یک قدیس است. و با این حال، یک عنصر اخلاقی و معنوی نیز وجود دارد که می‌گوید ما باید افرادی مقدس باشیم به این معنا که از نظر اخلاقی پاک باشیم و زندگی‌ای را دنبال کنیم که منعکس کننده تقدس درخشان خود خدا باشد.

و شاید هیچ تصویر واضح‌تری از این موضوع، به جز آنچه در فصل ششم کتاب اشعیا می‌بینیم، وجود نداشته باشد، جایی که اشعیا رؤیایی از خداوند در اتاق عرش می‌بیند که بر تخت خود نشسته است و فرشتگان فریاد می‌زنند: قدوس، قدوس، قدوس خداوند. و وقتی با تقدس خالص، آتشین و درخشان یهوه که بر تخت او نشسته است روبرو می‌شود، فوراً متوجه می‌شود که من لایق اینجا بودن نیستم. من مردی با لب‌های ناپاک هستم.

من به تطهیر نیاز دارم. من نمی‌توانم در حالت نامقدس خود در حضور خدای مقدس باشم. و اینجا است که خدا با تطهیر لب‌های اشعیا با زغالی از آتش و قادر ساختن اشعیا به شنیدن آنچه یهوه در مورد مأموریتش می‌گوید، به این موضوع می‌پردازد.

اما این فقط یک متن عالی است که به تأمل در مورد تقدس مطلق خدا و ناشایستگی ما کمک می‌کند. و با این حال بخشی از زیبایی انجیل این است که چون ما در مسیح هستیم، به عنوان مقدس جدا شده‌ایم. و گناهان ما با کاری که مسیح انجام داده است پاک شده است.

بنابراین پولس از فیلیپیان به عنوان قدیسان یاد می‌کند، اما با این حال، او به یک جفت خاص از افراد در کلیسا اشاره می‌کند. او به طور خاص به ناظران و شماسان اشاره می‌کند. و بنابراین ما کمی در مورد اینکه این افراد چه کسانی هستند و وظیفه آنها چه بوده است صحبت کردیم. و اگرچه محققان می‌توانند در این مورد اختلاف نظر داشته باشند، من متقاعد شده‌ام که اصطلاح ناظر اساساً مترادف با شیخ در عهد جدید است.

این مفهوم شامل کسانی است که از طریق شباتی و موعظه در کلیسا اقتدار دارند. و بنابراین پولس در این مقدمه به طور خاص به آنها اشاره می‌کند. او همچنین به گروهی از افراد به نام شماس اشاره می‌کند.

و اینها افرادی در کلیسا هستند که برای خدمت به نیازهای خاص مردم در کلیسا منصوب شده‌اند. داستان اصلی این موضوع احتمالاً به بهترین شکل در اعمال رسولان فصل ۶، آیات ۱ تا ۷ یافت می‌شود، جایی که می‌توانید به آن پیشینه نگاه کنید. اما ایده این است که اینها افرادی هستند که برای کمک به رفع نیازهای ملموس مردم در کلیسا منصوب شده‌اند.

اما پس چرا از آنها نام می‌برد؟ پولس این کار را در هیچ جای دیگری از نامه‌هایش انجام نمی‌دهد. چرا به طور خاص در این نامه به کلیسای فیلیپی از ناظران و شماسان نام می‌برد؟ به نظر من دلیل اصلی احتمالاً دو چیز است. یکی اینکه انتظار می‌رود در ادامه نامه به برخی از مسائل مربوط به وحدت پرداخته شود، و همچنین به رسمیت شناختن این

واقعیت که هدیه‌ای که از کلیسای فیلیپی از طریق اپافرودیتوس به پولس رسید، چیزی بود که ناظران و شماسان برای تحقق آن با هم همکاری کردند.

و بنابراین، به عنوان بخشی از ابراز قدردانی، او در مقدمه خود به طور خاص آنها را مورد خطاب قرار می‌دهد و به عنوان یک گروه به آنها سلام می‌کند تا قدردانی خود را از آنها و نقش آنها در ارائه این هدیه منعکس کند. اکنون پس از اینکه پولس خود را معرفی می‌کند و گیرندگان را مشخص می‌کند، نسخه‌ای از سلام و درود استاندارد خود را با عنوان فیض برای شما و آرامش ارائه می‌دهد. بنابراین می‌خواهم کمی در مورد این اصطلاحات فیض و آرامش فکر کنم.

وقتی به فیض فکر می‌کنیم، این اصطلاحی است که در نهایت فکر می‌کنم گاهی اوقات آن را کاملاً درک نمی‌کنیم، زیرا همیشه از آن استفاده می‌کنیم. این اصطلاح آنقدر برای ما آشناست؛ تقریباً شبیه زبان کلیسا و زبان مسیحیت است که گاهی اوقات مکث نمی‌کنیم و به معنای واقعی آن فکر نمی‌کنیم. و روشی که پولس در اینجا از آن استفاده می‌کند، به عنوان خلاصه‌ای از تمام کارهای خدا در مسیح، کاری که او برای ما به عنوان قوم خود انجام داده است، می‌باشد.

و این واقعیت که ما نه تنها لیاقتش را نداریم، بلکه هر کاری کرده‌ایم تا لیاقتش را نداشته باشیم. و با این حال شخصیت سخاوتمند خدا را نشان می‌دهد که با وجود اینکه ما یاغی بودیم، خدا پسرش را برای ما فرستاد. احتمالاً اینجا کمی با کلمات با سلام و احوالپرسی استاندارد یونانی بازی شده است.

chirein است و سلام و احوالپرسی استاندارد یونانی در زمان پولس charis، در زبان یونانی، اصطلاح مربوط به فیض بوده است. و بنابراین تا حدودی مرتبط است، بنابراین شاید پولس کمی آن را تغییر می‌دهد. و سپس اصطلاح دوم peace (صلح) است.

و باز هم فکر می‌کنم این یک اصطلاح خلاصه دیگر برای استقرار کامل اهداف خدا در جهان است. و این نیز به نظر من اقتباسی از یک سلام یهودی بود زیرا سلام استاندارد یهودی در زمان پولس شalom، صلح، می‌بود. و این چیزی بیش از یک حس پایان دادن به خصومت است؛ این حس را دارد که همه چیز در نظم درست خود قرار گرفته و همانطور که خدا در نظر داشته عمل می‌کند.

و چیزی که باید در مورد این دو کلمه بدانیم این است که یک پویایی «از قبل نه هنوز» در این وجود دارد. اینکه ما قبلاً فیض خدا و آرامش او را از طریق عیسی مسیح تجربه کرده‌ایم. و با این حال، هنوز کمال بیشتری از آن در راه است.

و بنابراین ما در آن [حال] زندگی می‌کنیم، نه هنوز. و بنابراین وقتی پولس آن درود فیض و آرامش را تقدیم می‌کند. یادآوری چیزی است که خدا قبلاً انجام داده است، و یادآوری چیزی است که خدا در آینده به کمال خواهد رساند. بنابراین این دو آیه آغازین درود در انجیل است.

حالا می‌خواهیم به بخش بعدی، یعنی سپاسگزاری در انجیل، نگاهی بیندازیم. از فیلیپیان ۱، آیات ۳ تا ۱۱ را خواهیم خواند. در تمام مدتی که شما را به یاد دارم، خدای خود را شکر می‌کنم.

همیشه در هر دعایم برای همه شما، دعایم را با شادی به خاطر مشارکت شما در انجیل از روز اول تا به حال انجام می‌دهم. و من از این مطمئنم که آن کسی که کار نیکو را در شما آغاز کرد، آن را در روز عیسی مسیح به کمال خواهد رساند. حق دارم که در مورد همه شما چنین احساسی داشته باشم زیرا شما را در قلب خود دارم، زیرا همه شما چه در حبس من و چه در دفاع و تأیید انجیل، با من در فیض شریک هستید.

زیرا خدا شاهد است که چگونه با محبت مسیح عیسی مشتاق همه شما هستم. و دعای من این است که عشق شما با دانش و بصیرت کامل، هر چه بیشتر افزون شود تا بتوانید آنچه را که عالی است، تشخیص دهید و در روز مسیح، پاک و بی‌عیب باشید و از میوه عدالت که از طریق عیسی مسیح برای جلال و ستایش خدا می‌آید، پر شوید. بسیار خوب پس بیایید با نگاهی به دعای سپاسگزاری پولس در آیات ۳ تا ۸ شروع کنیم. ما قصد داریم چندین عنصر از این دعا را استخراج کنیم.

اول از همه، می‌خواهم توجه کنید که چقدر مکرراً اصطلاح «همه» یا «هر» را در آن بخش شنیده‌اید. این روشی برای تأکید بر وحدت فیلیپیان است که او از همه آنها سپاسگزار است و در تمام دعاهایش این سپاسگزاری را ابراز می‌کند. بنابراین در این دعای خاص تأکید زیادی بر «همه» و «هر» وجود دارد.

این اصطلاح را به عنوان «شراکت» ترجمه ESV نکته دوم، اشاره خاص به اصطلاح «شراکت» در آیه ۵ است. نسخه را «koinonia» می‌کند. ترجمه‌های دیگر می‌توانند آن را به عنوان «رفاقت» ترجمه کنند. اگر اصطلاح یونانی شنیده‌اید، این کلمه مورد نظر ماست.

و بخشی از چالش این اصطلاح این واقعیت است که ترجمه مداوم آن با کلمه انگلیسی در متن دشوار است. بنابراین موارد دیگری از این اصطلاح را خواهیم دید و به آن اشاره خواهیم کرد. اما این روش دیگری برای تأکید بر وحدتی است که پولس در بدن با سایر مؤمنان تجربه می‌کند.

در اینجا حس یک تجربه مشترک از فیض خدا در انجیل وجود دارد. حالا فکر می‌کنم او ممکن است به طور خاص هدیه مالی که فیلیپیان دادند را در ذهن داشته باشد، اما فکر می‌کنم موضوع گسترده‌تر از این است. فکر می‌کنم او از رفاقت مشترکشان، مشارکت مشترکشان در انجیل سپاسگزار است، نه فقط به خاطر این واقعیت که آنها هدیه مالی برای کمک به او در خدمتش دادند.

همچنین می‌خواهم به آیه ۶، یعنی اطمینان پولس به اینکه خدا کار خود را در ایمانداران به کمال خواهد رساند، توجه کنید. این آیه باید بسیار دلگرم‌کننده باشد. زیان مشابهی وجود دارد که پولس در غلاطیان، فصل ۳، آیه ۳، در مورد تکمیل کار خدا به کار می‌برد.

اما ایده این است که وقتی خدا کار خود را برای شبیه‌تر کردن ما به عیسی مسیح آغاز کرد، این کار را از زمان گرویدن ما به مسیح آغاز کرد و قرار است این کار را در روز مسیح به پایان برساند. این باید برای ما دلگرمی و تسلی بزرگی باشد زیرا اغلب با فراز و نشیب‌های پیروی از خداوند، می‌توانیم اوج و فرودهایی را تجربه کنیم و از خود پرسیم که آیا واقعاً قرار است کاملاً شبیه مسیح شویم؟ و عهد جدید به روشنی بیان می‌کند که بله، ما جلال خواهیم یافت و کاملاً به تصویر خود مسیح ساخته خواهیم شد. و در نهایت، از این دعای سپاسگزاری در آیات ۳ تا ۸، محبت پولس را نسبت به فیلیپیان می‌بینیم.

او در آیات ۷ و ۸ در این مورد صحبت می‌کند. او اشاره می‌کند که چگونه آنها را در قلب خود دارد و با محبت مسیح عیسی مشتاق آنهاست. و من فکر می‌کنم این عبارت بیانگر این ایده است که محبت پولس به آنها، به فیلیپیان، در واقع محبت مسیح به آنهاست که از طریق پولس ابراز می‌شود. و بنابراین در نتیجه آن، چیزی که ما کشف می‌کنیم این است که وقتی ما از دیگران دلسوزی را تجربه می‌کنیم، وقتی محبت دیگران را تجربه می‌کنیم، این روش خدا برای ابراز محبت و دلسوزی خود به ما از طریق آن افراد دیگر است.

این موهبتی قابل توجه است که خداوند به ما می‌دهد، اینکه ما می‌توانیم واسطه و مجرای محبت مسیح برای دیگران باشیم. بنابراین در آیات ۳ تا ۸، این دعای سپاسگزاری را می‌بینیم. سپس در آیات ۹ تا ۱۱، بحث به دعای شفاعت پولس کشیده می‌شود.

پولس در مورد فیلیپیان برای چه چیزی دعا می‌کند؟ و من اینجا آن را به ترتیب تقسیم کرده‌ام. اولین چیزی که می‌بینیم این است: درخواست اصلی چیست؟ نکته اصلی که پولس برای فیلیپیان دعا می‌کند چیست؟ فکر می‌کنم می‌توانیم آن را به عنوان عشق سرشار از دانش و بصیرت خلاصه کنیم. بنابراین عشقی که پولس در اینجا در نظر دارد، نوعی احساس پوچ، این نوع احساس بی‌اساس نیست.

ریشه در دانش و تشخیص دارد. و آن تشخیص و تشخیصی که او در اینجا مد نظر دارد برای ما ضروری است تا بتوانیم تشخیص دهیم، نه فقط درست را از نادرست و خوب را از بد و عاقلانه را از احمقانه، بلکه اغلب اوقات برای ما ضروری است که تشخیص داشته باشیم تا بدانیم چه چیزی خوب و چه چیزی بهتر و بهترین است. و تفاوت بین خوب، این مجاز است، اما این ارجح است.

اینجاست که اغلب بصیرت وارد عمل می‌شود. و بنابراین این درخواست کلیدی است که پولس برای فیلیپیان دعا می‌کند، که عشق آنها سرشار از دانش و بصیرت باشد. و سپس بر اساس آن درخواست اصلی، یک هدف بیان می‌شود.

هدف از این عشق فراوان چیست؟ برای این است که بتوانیم آنچه را که عالی یا ضروری است، تأیید کنیم، نه فقط آن را از نظر فکری درک کنیم، بلکه بتوانیم آن را در اعمال ملموس روزمره زندگی کنیم. این به دنبال یک نتیجه است. این

ایده رشد تدریجی در شباهت مسیح تا روز مسیح، این ایده فراوانی در میوه عدالت، این ایده که زندگی ما میوه‌ای را تولید می‌کند که از جایگاه درست ما در برابر خدا بر اساس آنچه مسیح برای ما انجام داده است، حاصل می‌شود.

این ایده پاک و بی‌عیب بودن، به مفهوم تقدس که قبلاً در مقدمه ذکر شد نیز برمی‌گردد. و سپس هدف نهایی، هدف نهایی که پولس برای این دعا در ذهن دارد، جلال و ستایش خداست. اینکه در نهایت، دعای او برای فیلیپیان - آنچه که او می‌خواهد در نهایت اتفاق بیفتد - در واقع ستایش و جلال خداست.

و قبل از اینکه ادامه دهیم، فکر می‌کنم مفید است که اینجا مکث کنیم و فقط به این فکر کنیم که آیا این روش دعا کردن ما به طور کلی است؟ فکر می‌کنم اغلب اوقات نحوه دعا کردن ما می‌تواند تحت تأثیر شرایط خاص زندگی ما باشد و این قطعاً ضروری است. خدا می‌خواهد ما درخواست‌های خود را در مورد وضعیت سلامتی یا مسائل شغلی یا هر چیز دیگری که در قلب ماست، به حضور او بیاوریم. او می‌خواهد این را بشنود.

و با این حال، این الگویی برای ماست که چگونه برای خودمان و همچنین برای دیگران دعا کنیم. بنابراین فکر می‌کنم این دعا‌های مقدماتی که پولس در ابتدای نامه‌هایش دارد، می‌تواند راهی فوق‌العاده برای شروع دوباره زندگی دعا‌ی ما باشد، زمانی که احساس می‌کنیم کمی راکد شده است و ما فقط بارها و بارها برای درخواست‌های یکسان دعا می‌کنیم اما حتی غرق شدن در این سه آیه، آیات ۹، ۱۰ و ۱۱، می‌تواند نحوه دعا کردن ما برای یکدیگر را به طور چشمگیری افزایش دهد.

خب، این قدم زدن در گذرگاه است. حالا می‌خواهم با ارائه ایده اصلی، هواپیما را اینجا فرود بیاورم. ایده اصلی در گذرگاه این است.

من آن را اینگونه خلاصه می‌کنم. انجیل ما را متحد می‌کند تا جلال خدا را به نمایش بگذاریم. انجیل ما را متحد می‌کند تا جلال خدا را به نمایش بگذاریم.

و می‌توانیم این متن را به دو بخش تقسیم کنیم. به عبارت دیگر، انجیل چگونه ما را متحد می‌کند تا جلال خدا را نشان دهیم؟ اول، ما را متحد می‌کند تا با تعیین هویت خود، جلال خدا را نشان دهیم. دیدیم که چگونه پولس تلاش کرد تا توضیح دهد که او کیست و فیلیپیان چه کسانی هستند و چگونه این ریشه در خدا و شخصیت او دارد.

و سپس دوم، انجیل ما را متحد می‌کند تا با عمیق‌تر کردن قدردانی‌مان، جلال خدا را به نمایش بگذاریم. و بنابراین در آیات ۳-۸ می‌بینیم که قدردانی ریشه در مشارکت متقابل ما در انجیل دارد. و در نهایت، آیات ۹-۱۱، قدردانی خود را در دعای شفاعتی ابراز می‌کند.

و بنابراین، این می‌تواند راهی برای خلاصه کردن نکته اصلی آنچه پولس در این آیات آغازین سعی در انتقال آن دارد، باشد. در نهایت، می‌خواهم با چند نکته در مورد کاربرد، نتیجه‌گیری کنم. و قبل از اینکه به این موضوع بپردازم می‌خواهم تأکید کنم که رویکرد من به کاربرد را می‌توان در این کتاب با عنوان «پرسیدن سوالات درست: راهنمای عملی برای درک و کاربرد کتاب مقدس» یافت.

و بنابراین اگر می‌خواهید کمی عمیق‌تر بدانید که من این ایده‌ها را از کجا می‌گیرم، چگونه آنها را توسعه می‌دهم، می‌توانید آن را در آن کتاب خاص پیدا کنید. بنابراین در هر بخش از نظر کاربرد، من چهار سوال کلی از نظر کاربرد می‌پرسم. پس خدا می‌خواهد من چه فکر کنم یا بفهمم؟ و چیزهای زیادی وجود دارد که می‌توانیم اینجا استخراج کنیم، اما ما با تمام آنچه هستیم شروع می‌کنیم، و تمام آنچه داریم هدیه‌ای از جانب خداست.

این یک راه عالی برای تقویت آن قدردانی است تا از نظر فکری بفهمیم که این درست است. حال، جنبه دوم کاربرد چیزی است که من به آن باور می‌گویم. بنابراین ما باید حقایق موجود در متن را بپذیریم و آنها را تا حدی باور کنیم که در واقع شیوه زندگی ما را شکل دهند.

بنابراین از این متن، می‌توانیم بگوییم که باید باور کنیم که خدا هویت من را تعیین می‌کند. او کسی است که آن را تعیین می‌کند. ما مجبور نیستیم بفهمیم که چه کسی هستیم یا هویت خودمان را بسازیم.

خدا کسی است که هویت ما را تعیین می کند. سوم، می خواهیم پرسیم، خدا می خواهد من چه چیزی را آرزو کنم یا چه احساسی داشته باشم؟ و چیزی که فکر می کنم می توانیم از این متن استنباط کنیم این است که ما می خواهیم آرزوی زندگی ای را داشته باشیم که با قدردانی مشخص شده باشد. فکر می کنم اغلب اوقات ما اهمیت واقعی قدردانی را دست کم می گیریم.

یک نمونه از این موضوع زمانی است که به رومیان باب ۱ نگاه می کنید و پولس در اصل، سقوط بشریت را بازگو می کند. جالب است که یکی از مواردی که او در آنجا ذکر می کند این است که بشریت تمایل به عدم قدردانی از خدا و کارهایی که انجام داده است، دارد. بنابراین فکر می کنم ما باید آرزو کنیم که افرادی باشیم که با قدردانی از خدا و قدردانی از دیگران مشخص می شوند.

و در آخر، چه کاری باید انجام دهیم؟ و یک نکته، یک نکته عملی ملموس که می توانیم از این متن برداشت کنیم، این است که در ابراز قدردانی از خدا و دیگران، آگاهانه عمل کنیم. شاید این کار صرف وقت برای نوشتن یادداشت یا ایمیل یا ارسال پیامک به کسی باشد که از کاری که برای شما انجام داده اند، ابراز قدردانی می کند. شاید این کار آگاهانه شروع دعای شما با قدردانی از خدا به خاطر ویژگی هایش و کاری که در انجیل برای ما انجام داده است، باشد.

اما ما باید افرادی باشیم که با قدردانی مشخص می شوند. و این جایی است که پولس این بخش آغازین را به پایان می رساند. و بنابراین، این ما را به نتیجه گیری اولین بخشمان در فیلیپیان می رساند.

ما مطالعه خود را در جلسه بعدی با نگاهی به فیلیپیان ۱ آیات ۱۲ تا ۱۸ ادامه خواهیم داد.

این دکتر متیو اس. هارمون در تعلیم خود در مورد فیلیپیان است. در انجیل عیسی مسیح شاد باشید. این جلسه شماره ۱۱-۱۰، دو، درود و سپاسگزاری در انجیل است. فیلیپیان ۱: ۱-۱۱.